Вони жили в цьому районі лише тиждень — то були для них перші запросини в гості. Прийшовши точно о восьмій тридцять, вони упевнились, що Кармайкли вже готові прийняти їх: над ганком світив ліхтар, вхідні двері трохи прочинені, вітальня залита яскравим світлом.

— Я гарно виглядаю? — спитала Філліс перед дверима. — Шви рівні, зачіска не розтріпалася?

— Та ти просто як картинка,— запевнив її чоловік. — Дивись тільки не зіпсуй враження — набирай очки й далі.

Вона зробила йому гримаску й натиснула кнопку дзвоника біля дверей. З будинку долинув лагідний передзвін.

Моллен поправив краватку й став чекати. Потім трошечки витяг кутик хусточки з нагрудної кишені.

— Мабуть, вони у погрібці — готують джин,— сказав він дружині. — Подзвонити знову?

— Ні... зачекаємо хвилинку. — Вони почекали, тоді все-таки подзвонили. Знову пролунав передзвін.

— Дуже дивно,— промовила Філліс через кілька хвилин. — Призначено ж на сьогодні, хіба не так? — Чоловік кивнув головою. Кармайкли навіть вікна залишили розчиненими — весняний вечір був дуже теплий. Крізь жалюзі було видно стіл, приготовлений для гри у бридж, стільці навколо нього, таці з солодощами — все у повній готовності. Але зустрічати гостей ніхто не виходив.

— Може, вони кудись відлучилися? — спитала Філліс Моллен. Її чоловік швиденько збігав через газон до гаража.

— Машина їхня на місці. — Він повернувся на ганок і ширше прочинив двері.

— Джіммі... не заходь.

— Я не заходжу. — Він просунув голову у двері. — Гей! Є хто в домі?

Тиша в усьому будинку.

— Гей! — крикнув він гучніше й уважно прислухався. Йому було добре чути веселі голоси з сусіднього будинку — там жваво розмовляли, сміялися. По вулиці проїхав автомобіль. А він усе дослухався. Десь у будинку скрипнула мостина, і знову — тиша.

— Вони не могли піти з дому й залишити все ось так, як воно є,— сказав він дружині. — Напевно, щось трапилось. — І зайшов усередину. Філліс рушила за ним, але нерішуче зупинилась у вітальні, коли він попрямував до кухні. Вона чула, як він розчинив двері у погріб і покликав: "Гей, хто-небудь!" — тоді зачинив назад. Вернувся до вітальні й похмуро почвалав сходами на другий поверх.

За хвилину Моллен з'явився знов геть спантеличений.

— Там теж нікого нема,— пробурмотів він.

— Ходімо звідси,— сказала Філліс, ураз відчувши себе вкрай незатишно в цьому святковому освітленому порожньому будинку. Вони трохи посперечалися, чи залишити записку, вирішили — не треба — й поспішили на вулицю.

— А може, слід було закрити вхідні двері? — спитав раптом Джім, коли вони вже трохи відійшли.

— Чим це допоможе? Вікна ж усе одно відчинені.

— А все-таки... — він вернувся й причинив двері. Вони повільно брели додому, раз у раз оглядаючись на порожній будинок. Моллен ще й досі трохи сподівався, що Кармайкли вибіжать слідом і гукатимуть: "Ми пожартували!"

Та в будинку ніщо навіть не ворухнулось.

Їхній будинок стояв у сусідньому кварталі — двоповерхове цегляне бунгало, таке саме, як дві сотні інших у цьому районі. Містер Картер був удома. Він сидів біля ломберного столу й виготовляв собі штучні мушки — працював повільно й ретельно: у спритних, дбайливих пальцях так і миготіли кольорові нитки. Він настільки заглибився у роботу, що навіть не почув, як увійшли Моллени.

— Тату, ми вже вдома,— повідомив Філліс.

— Угу,— пробурмотів містер Картер. — Поглянь, яка краса. — Він показав готову мушку. То була точна копія шершня. Гачок дуже майстерно сховано під плетивом жовтих та чорних ниток.

— По-моєму, Кармайкли зникли з дому,— сказав Моллен, чіпляючи куртку на вішалку.

— Я вранці піду на Стару затоку,— мовив містер Картер. — Щось мені підказує, що там я знайду ту невловиму форель.

Моллен гмукнув собі під ніс. Із батьком любої Філліс розмовляти важко. Останнім часом він, окрім риболовлі, не говорить ні про що. Справивши сімдесятиліття, старий остаточно відійшов від свого процвітаючого бізнесу і всією душею віддався улюбленому дозвіллю.

Хоч і давно вже розміняв восьмий десяток, виглядав містер Картер чудово. Це просто дивовижно, думав Моллен. Рожева шкіра, ясні безтурботні очі, гладко зачесане назад сніжно-сиве волосся. Взагалі, при повній тямі — але лиш коли з ним говорять про риболовлю.

— Давайте трохи підвечеряємо,— сказала Філліс. Вона знехотя стягнула з голови червоний капелюшок, пригладила вуалетку й поклала капелюшок на тумбочку. Містер Картер ще раз обкрутив ниткою свого шершня, прискіпливо обдивився його, поклав на стіл і пішов слідом за дочкою на кухню.

Поки Філліс готувала каву, Моллен розповів старому про дивну пригоду. Відповідь містера Картера була цілком характерна.

— Порибалиш трохи вранці, і як рукою зніме, заспокоїшся. Рибалка, Джіме, це більше, ніж забава. Рибалка — то спосіб життя, і водночас це філософія. Я залюбки відшукую тиху заводь, сідаю на березі й уявляю собі, що коли десь на світі є риба, то чому б їй не бути саме тут?

Філліс усміхнулась, побачивши, як засовався Джім на своєму стільці. Коли татусь заводиться, зупинити його вже неможливо. А завестися він може у будь-яку хвилину.

— От візьмемо, наприклад, молодого адміністратора,— вів далі містер Картер. — Такого, як ти, Джіме,— що впевнено крокує коридорами влади. Типове явище, га? Але в кінці всіх коридорів його чекає — струмок із фореллю! Або візьмемо політика, Ти ж їх чимало зустрічаєш в Олбані. З портфелем у руці, заклопотаний...

— Дуже дивно,— промовила Філліс, перебиваючи батька на півслові. В руках вона тримала нерозпечатану пляшку молока.

— Гляньте, — пляшку випустила Стеннертонська молочарня.

На зеленій етикетці був напис: "Стенеронька мочаня".

— І сюди гляньте,— тицьнула вона пальцем. Нижче було надруковано: "осволено нью-йоРкський правлінням Охрони здоров'яя". Все це скидалось на дуже незграбну підробку офіційної етикетки.

— Звідки вона в тебе? — спитав Моллен.

— Ну, напевно, з лавки містера Ілджера. Може, це якісь вихиляси реклами?

— Я зневажаю тих, хто ловить рибу на мотиля,— поважно промовляв містер Картер. — Муха! Муха — то мистецький витвір. А люди, що рибалять з мотилем, здатні обкрадати сиріт і спалювати церкви.

— Не смій це пити,— сказав Моллен. — Давай продивимось усі харчі, що ти купила.

Підробка виявилася ще у трьох продуктах. Коробка цукерок, начебто виготовлена Мелоу-Байтом, замість звичної малинової наліпки мала оранжеву. Була також банка "Американського сИИру", майже на третину більша за нормальну банку для цього сорту. А ще — пляшка "ЗЕЛьтерської вди".

— Це вже зовсім казна-що,— потираючи підборіддя, зауважив Моллен.

— Риб'ячу молодь я завжди кидаю назад у воду,— говорив далі містер Картер. — Запихати їх у торбу — то неспортивно; і це є один із законів справжнього рибальства. Нехай собі ростуть, нехай розвиваються й дозрівають, хай набираються досвіду. Я хочу мати справу зі зрілими, хитрющими особинами, такими, що вмить ховаються під корчами або тікають геть, тільки-но на березі з'явиться рибалка. Тобто з такими, хто здатний вступити зі мною у двобій!

— Віднесу завтра цю погань назад до Ілджера,— вирішив Моллен і став укладати продукти у паперову торбинку. — Якщо помітите іще щось подібне, не їжте й не викидайте.

— Стара затока — оце таки місце! — проголосив містер Картер. — Ось де вони ховаються.

Настав суботній ранок, осяйний і прекрасний. Містер Картер устав раніше за всіх, поснідав і вирядився до Старої затоки. Він ступав легкою хлоп'ячою ходою. На голові — хвацько заломлений поношений капелюх, прикрашений штучними мушками. Незабаром і Моллен, допивши каву, вийшов із дому й попрямував до будинку Кармайклів.

Автомашина, як і раніше, стояла в гаражі. Вікна досі розчинені, на ломберному столику лежали наготовлені карти, всюди горіла електрика — все нітрохи не змінилося з учорашнього вечора. Це нагадувало Молленові читане колись оповідання про корабель, що плив під усіма вітрилами, і на борту в нього був повнісінький порядок — але жодної живої душі!

— Я думаю — може, треба когось повідомити? — запитала Філліс, коли він повернувся додому. — Тепер я вже певна — з ними щось сталося.

— Правильно. Але кого повідомляти? — Вони досі ще почувалися чужинцями в цьому районі. Тільки-но почали вітатися на вулиці з трьома чи чотирма родинами й не мали уявлення, хто з них знається з Кармайклами.

Проблему розв'язав несподіваний телефонний дзвінок.

— Якщо це хтось із сусідів,— гукнув Джім, коли Філліс піднімала трубку,— спитай у них!

— Алло?

— Здрастуйте. Я не певна, чи ви мене знаєте. Це Меріен Карпентер, я живу на початку кварталу. Шукаю свого чоловіка — він часом до вас не залетів? — Хоча голос по телефону звучав якось металічно, але в ньому виразно відчувалися нотки тривоги й перестраху.

— Ні, а в чому справа? Зранку в нас гостей не було.

— Зрозуміло... — жіночий голос ніби завагався.

— Може, ми вам чимось би допомогли? — спитала Філліс.

— Я нічого не розумію,— сказала місіс Карпентер. — Ми з Джорджем — чоловіком моїм — вранці разом поснідали. Потім він пішов на другий поверх по куртку. І більше я його не бачила.

— Ой...

— Він, напевне ж, не спускався сходами. Я зійшла нагору подивитись, що там його затримало — ми збирались їхати за місто, а його нема! Я попошукала його по всьому домі. Гадала, може, то він так недоречно жартує, хоча Джордж узагалі до жартів не схильний,— тож зазирнула під усі ліжка, в усі комірчини. Тоді сходила до підвалу, попиталася в сусідів — тільки ніхто його не бачив. Я подумала: а може, він завітав до вас? Вінбо говорив, що збирається зайти...

Філліс розповіла їй про те, що зникли й Кармайкли.

— Джіме,— сказала Філліс, коли жінки обмінялися ще кількома схвильованими репліками й поклали трубки. — Мені це не подобається. Мабуть, тобі слід повідомити про Кармайклів у поліцію.

— А який у нас буде вигляд, коли виявиться, що вони щасливо повернулися з Олбані, де відвідували друзів?

— Все одно. Значить, доведеться ризикнути.

Джім знайшов номер телефону й накрутив його на диску. Але почув сигнал "зайнято".

— Краще я сходжу туди сам.

— Добре. І захопи ці підробки. — Вона подала йому паперову торбу.

Капітанові поліції Леснеру, рум'янощокому і вельми терплячому, протягом ночі й нинішнього ранку довелося вислухати цілий потік скарг. Збилися з ніг патрульні наряди, страшенно стомилися сержанти, а найбільше стомився він сам. А однак провів містера Моллена до свого кабінету й уважно його вислухав.

— Я прошу записати на папері все, що ви мені розповіли,— сказав Леснер, коли Моллен скінчив. — Вчора ввечері нам подзвонив про Кармайклів їхній сусід. Ми намагалися встановити їхнє місцезнаходження. Якщо рахувати ще й чоловіка місіс Карпентер, то це вже буде десять за два дні.

— Десять — чого?

— Десять зникнень.

— Святий Боже... — ледве видихнув Моллен і переклав з руки в руку паперову торбу. — І всі з нашого міста?

— Всі до одного,— суворо ствердив капітан Леснер,— і тільки з житлового району Вейнсвілл в нашому місті. Точніше, з чотирьох прямокутних кварталів цього району. — Він навів назви вулиць.

— Я мешкаю саме там,— сказав Моллен.

— І я теж.

— У вас є якісь підозри, хто б то міг бути... викрадачем? — запитав Моллен.

— Ми не думаємо, що це викрадач-шантажист,— запалюючи вже двадцяту за сьогодні сигарету, сказав Леснер. — Ніхто не зажадав викупу. Не простежується якийсь відбір... Багато хто із зниклих осіб не міг би становити для викрадача якогось грошового інтересу. А гуртова торгівля заложниками — то вже зовсім безнадійний замір!

— Тоді, виходить, маніяк?

— Напевне. Але як йому вдається захопити цілі родини? Або дорослих дужих чоловіків — таких-от, як ви? І де він їх переховує — їх чи їхні трупи? — Леснер із люттю зім'яв сигарету. — Мої люди обшарили метр за метром усе місто. Обстежили всі ями й насипи у радіусі 20 миль. Федеральна поліція зупиняє всі автомобілі. І досі не знайшли нічого.

— Ой, тут іще одна халепа,— пригадав Моллен і показав капітанові підроблені продукти.

— Тут я теж не маю чого сказати,— похмуро признався Леснер. — На цю капость просто не вистачило часу. Надто багато інших скарг...

Задзвонив телефон, та Леснер не піднімав трубку.

— Втім, це не схоже на витівки чорного ринку. Я надіслав дещо з цих "товарів" на експертизу до Олбані. Намагаюся знайти джерело, з якого вони походять. Не виключено, що з-за кордону. А власне, то ФБР мало б... Чорти б узяли цей телефон!

Він смикнув до себе трубку.

— Леснер слухає. Так... так. Ти певна цього? Звичайно ж, Мері. Я якраз скоро звільняюсь. — І поклав трубку. Його рум'яне обличчя раптом пополотніло.

— Дзвонила сестра моєї дружини,— сказав він. — А дружина зникла!

Моллен мчав додому стрімголов. Загальмував так різко, що мало не розбив собі лоба об вітрове скло, і мов вихор увірвався до хати.

— Філліс! — зойкнув він. Де ж вона? О Господи! Якщо вона пропала...

— В чім річ? — спитала Філліс, виглядаючи з кухні.

— Я думав... — Він схопив її в обійми і стиснув так, що вона скрикнула від болю.

— Справді,— засміявся він. — Ми з тобою наче молодята. А одружені вже більш як півтора року...

Він розповів їй все, про що довідався у поліції.

Філліс обвела поглядом вітальню. Як тут було радісно та затишно ще тиждень тому! А тепер її лякає навіть тінь під канапою; вона здригається, побачивши відчинені двері до комірчини. Схоже, що спокою їй тут більше не буде.

Постукали у вхідні двері.

— Не ходи,— звеліла Філліс.

— Хто там? — гукнув Моллен.

— Джо Даттон, сусіда ваш. Ви, мабуть, чули наші новини?

— Так,— відповів Моллен, стоячи перед зачиненими дверима.

— Ми барикадуємо вулиці,— сказав Даттон. — Будемо стежити за всіма, хто прибуває сюди й звідси відбуває. Цьому слід покласти край, якщо поліція неспроможна. Пристаєте до нас?

— Та певно ж! — сказав Моллен і відчинив двері. За порогом стояв низенький смаглявий чоловік у старій солдатській куртці. В руці він стискав дерев'яну палицю із метр завдовжки.

— Ми хочемо цілком заблокувати всі наші квартали,— мовив Даттон. — Якщо знову хтось зникне, то вже тільки як провалиться крізь землю.

Моллен поцілував дружину й пішов за Даттоном.

Під кінець дня у школі відбулися великі збори. Зійшлося практично все населення розтривожених кварталів. Приміщення школи не могло вмістити всіх. Перше, що дізналися люди на зборах, було те, що, незважаючи на щільне блокування, в районі Вейнсвілл зникло ще троє чоловік.

Виступив капітан Леснер і повідомив збори, що він зажадав телефоном допомоги в Олбані. Сюди вже їде поліцейський спецпідрозділ, підключилося також і ФБР. Леснер відверто заявив — він не знає, хто чи

що тут діє і з яких причин. Нема ніяких пояснень фактові, що люди зникають лише в одній частині району Вейнсвілл.

Капітан одержав також повідомлення з Олбані стосовно тих підроблених продуктів, які, схоже, поширились по всьому Вейнсвіллі. Хімічним аналізом не виявлено жодних слідів будь-яких отруйних речовин. Цим, здається, спростовується попередня гіпотеза, ніби ця їжа використовувалася для того, щоб задурманити людину, примусити її покинути власну домівку і вийти назустріч викрадачеві. Хай там як, але він застерігає всіх від уживання таких продуктів, бо наперед нічого не можна гарантувати.

Фірми, спотворені назви яких фігурують на етикетках, заперечили будь-яку причетність до цієї справи. Вони готові виступити з судовим позовом проти будь-яких зазіхань на їхні авторські права.

Мер у своєму виступі, сповненому прекраснодушних банальностей, закликав населення району не занепадати духом; міські власті тримають ситуацію під жорстким контролем.

Мер, звичайно, мешкав не в районі Вейнсвілл.

Після зборів чоловіки повернулись до барикад і почали вже було збирати дрова для великого вогнища на ніч, та виявилось, що це непотрібно, бо з Олбані прибула допомога — ціла колона людей і різного спорядження. Всі чотири квартали оточила озброєна варта. Повсюди встановили пересувні прожектори. На всій території було оголошено восьмигодинний комендантський час.

Містер Картер не бачив усього того шарварку. Він цілий день рибалив. Повернувся, коли вже заходило сонце. Охорона його не затримала, і він спокійно дійшов додому.

— Сьогодні ловилося достоту чудово,— проголосив він.

Моллени провели кошмарну ніч. Вони навіть не роздягались. Із сторожкої дрімоти їх раз у раз виривали спалахи прожекторів за вікном та важка хода охоронців.

О восьмій годині ранку в неділю зникло ще двоє чоловік. Пропали з густонаселеного кварталу, що охоронявся суворіше, ніж концентраційний табір!

Близько десятої містер Картер, не звернувши ніякої уваги на заборону з боку Молленів, закинув на плече риболовецькі снасті й вирушив у путь. Від тридцятого квітня він не пропустив ще жодного дня і не збирався пропустити жодного й далі — аж до кінця сезону риболовлі.

Опівдні в неділю пропала ще одна людина, збільшивши загальний рахунок до шістнадцяти.

О першій годині дня знайшлися всі зниклі діти!

Поліцейська машина натрапила на них на шосе неподалік від околиці міста. їх було вісім, серед них — хлопчик Кармайклів. Вони були у паморочному стані, але дибали в напрямку своєї домівки. їх негайно відправили до лікарні.

А про зниклих дорослих не було жодного сліду.

З уст в уста новини поширюються куди швидше, ніж їх змогли б рознести преса та радіо. Діти були цілком здорові, не мали ніяких ушкоджень. Під час психіатричного обстеження було виявлено, що діти не пам'ятають, де вони перебували і яким чином туди потрапили. Єдиний факт, який установили психіатри,— це те, що у дітей було таке відчуття, наче вони літали, і це відчуття супроводжувалося болями в животі. Задля безпеки дітей залишили в лікарні й приставили до них охорону.

Але між полуднем і вечором у Вейнсвіллі зникла ще одна дитина.

Перед самим заходом сонця містер Картер повернувся додому. В його заплічному мішку було дві великі райдужні форелі. Він весело привітався з Молленами й пішов до гаража чистити рибу.

Джім Моллен похмуро поплентав у двір слідом за ним. Він хотів запитати старого про щось почуте від нього день чи два тому. Не міг точно пригадати, що саме, але здається, щось важливе.

Через паркан його окликнув найближчий сусіда, прізвища якого він не пам'ятав:

— Моллене! По-моєму, я знаю...

— Що? — озвався Моллен.

— Ви обмірковували ті гіпотези? — спитав сусіда, худющий чолов'яга в жилетці й без піджака, з лискучою лисиною, яка під західним сонцем здавалася червоною.

— Звичайно.

— Тож слухайте. Це не може бути викрадач. Адже цей хтось діє геть без глузду й логіки. Правильно?

— Мабуть, так.

— Маніяк теж виключається. Як би він зумів захопити 15, 16 чоловік? І повернути дітей? Навіть ціла зграя маніяків не спромоглася б, та ще й при тій купі фараонів, що їх приставили нас стерегти. Правильно?

— Так. Далі? — Краєчком ока Моллен помітив товсту сусідову дружину, що спускалася з заднього ганку свого будинку. Вона підійшла ближче й прислуховувалась.

— Те саме можна сказати й про банду кримінальників, та хоч і про банду марсіян. Таке вчинити неможливо, та й навіщо? Нема причини. Треба шукати чогось зовсім нелогічного — і тоді залишається тільки одна логічна відповідь.

Моллен уважно слухав, поглядаючи на жінку. А вона дивилась на нього, склавши руки на фартуці, що вкривав могутні груди. Вона, можна сказати, поїдала його очима. "Чи вона за щось сердита на мене? — подумав Моллен. — Що я такого зробив?"

— Ця єдина відповідь,— повільно проказав сусіда,— полягає у тому, що десь тут поруч утворилася дірка. Дірка в неперервній системі простір — час.

— Що? — смикнувся Моллен. — Я щось не дуже зрозумів.

— Дірка у часі,— став пояснювати лисий сусіда,— або ж дірка у просторі. Або і там, і там. Не питайте, звідки вона взялась, але вона є. Ось так, просто — людина ступне у цю дірку, й усі діла! Вона вже не тут. Або вже не тепер. Або не тут і не тепер заразом. Цю дірку, ясна річ, побачити не можна — це ж четвертий вимір! — але вона є. Я розумію так: якби можна було простежити або відтворити всі переміщення тих людей, ми б виявили, що кожен з них пройшов через якусь певну точку — і зник.

— Гм-м,— Моллен замислився. — Це звучить досить цікаво... Але ж відомо, що багато людей зникло прямо у себе вдома.

— Еге ж,— погодився сусіда. — Дайте подумати... Розумію! Та дірка у просторі — часі не стоїть на одному місці, вона рухається, кружляє навколо нас. Спершу в домі Карпентерів, тоді сама собою чомусь переходить в інше місце.

— А чому вона не залишає межі цих чотирьох кварталів? — спитав Моллен, косячи здивованим оком на жінку, яка так само пильно й гостро дивилась на нього, міцно стуливши губи.

— Ну,— сказав сусіда,— можливо, для неї теж існують якісь обмеження.

— А чому повернулися діти?

— Ой, та ради Бога, Моллене! Не можна ж вимагати, щоб я відразу збагнув усі найдрібніші деталі. Хай там як, але це гарна робоча гіпотеза. Для того, щоб повністю розібратися в цій справі, нам потрібно ще багато фактів.

— Гей там, привіт! — гукнув містер Картер, виходячи з гаража й показуючи їм дві чудові форелі, ретельно обчищені та вимиті. — Форель — то гідний поваги суперник для риболова, а на додачу ще й розкішна страва. Незрівнянна забава — незрівнянна їжа. — І неквапом почимчикував до будинку.

— У мене є ще краща гіпотеза,— сказала раптом сусідова дружина, опускаючи руки з грудей і впираючи їх у тілисті боки.

Чоловіки повернулись до неї.

— Скажіть мені, хто тут є одна-однісінька персона на всю округу, яку анітрохи не турбує все, що діється навколо? Хто вештається повсюди з торбою, де, як він каже, в нього риба? Хто теревенить усім, ніби цілісінькі дні проводить десь на рибалці?

— Ой, ні,— зітхнув Моллен. — Тільки не татусь Картер. У нього щодо риболовлі вироблена ціла філософія...

— Мені байдуже до філософії! — вереснула жінка. — Може, він дурить вас, та мене не обдурить. Я точно знаю, що він — єдина людина в усій околиці, яку зовсім не обходить усе те нещастя. Він тільки трохи вештається тут, а потім зникає кудись кожного дня, так що лінчувати його і то мало! — Випаливши все це, вона круто повернулась і перевальцем пошкандибала до себе в хату.

— Бігма, Моллене,— промовив лисий сусід,— мені дуже шкода. Ви ж знаєте, які вони, ті жінки. Вона сьогодні трохи як не своя, хоча наш Данні зараз у безпеці в тій лікарні.

— Пусте,— сказав Моллен.

— Вона не розуміє, що таке неперервна система простір — час,— поважно ствердив сусід. — Я все їй поясню вночі. А вранці вона вибачиться, ось побачите.

Чоловіки потиснули один одному руки й розійшлися по домівках.

Швидко засутеніло, й по всьому містечку засвітилися прожектори. Потужні промені наскрізь прорізали кожну вулицю, проникали на подвір'я, відбивались у щільно зачинених вікнах. Мешканці Вейнсвілла принишкли в своїх домах, чекаючи, хто зникне далі.

Джім Моллен палко жадав би схопити таємничого винуватця власними руками. Хоч на мить — більше йому нічого й не треба. А натомість сиди згорнувши руки й чекай... Цілковита безпорадність. Губи в його дружини зблідли й порепались, в очах — туга і втома. Тільки містер Картер був веселий, як завжди. Він порався на кухні — смажив форель, радий почастувати молодят.

— Я сьогодні надибав пречудову заводь,— оголосив містер Картер. — Біля гирла Старої затоки — там, де в неї вливається маленька річечка. Я рибалив там весь день: сиджу собі спершися на трав'яний бережок та й

поглядаю на хмарки. Дивовижна річ ті хмарки, скажу я вам! Завтра знову піду туди й рибалитиму весь день. А потім піду ще далі: мудрий рибалка не буде вичерпувати з річки всю рибу. Поміркованість — то закон рибальства. Трохи візьми, трохи залиш. Я часто замислювався...

— Ой, тату, прошу тебе! — зойкнула Філліс і вибухнула плачем. Містер Картер сумно похитав головою, погідливо всміхнувся й досмажив форель мовчки. Потому перейшов до вітальні й заходився робити нову мушку.

Моллени пішли спати геть знесилені...

Джім Моллен пробудився й сів на постелі. Глянув убік — дружина спить біля нього. На світляному циферблаті ручного годинника побачив час — чотири п'ятдесят вісім. "То вже ранок!" — подумав він.

Джім устав з ліжка, натягнув халат і, ступаючи обережно, спустився сходами до вітальні. Тут прожектори світили прямо у вікна, за якими миготіли постаті охоронників.

Можна не хвилюватися, зважив він і пішов на кухню. Намагаючись не шуміти, налив собі склянку молока. На холодильнику лежав кекс. Він відрізав собі скибку.

"Викрадачі,— згадав Джім. — Маніяки. Прибульці з Марса. Дірки в просторі. Або якісь їхні комбінації?.. Ні, то все хибні пояснення". Він знову силувався пригадати, про що хотів запитати містера Картера. Щось вельми важливе!

Він сполоснув склянку, поклав кекс назад на холодильник і попрямував до вітальні. Раптом якась сила шалено смикнула його вбік.

Щось міцно тримало його! Він шалено замолотив руками, але попадав кулаками в порожнечу. Те щось стискало його немов залізною

рукою і тягло, тягло, валило з ніг. Він рвонувся в другий бік, судорожно шукаючи, за що б учепитись. Ноги відірвалися від підлоги, і він на мить завис у повітрі, вигинаючись і брикаючись. Затиск навколо ребер був такий тісний, що Джім не міг навіть дихнути, не те що зойкнути. Його невблаганно тягнуло кудись угору.

"Все-таки в дірку", — подумав він і ще раз спробував крикнути. Несамовито розмахуючи руками, зненацька натрапив на спинку канапи й підтягся до неї. Але канапа злетіла вгору разом із ним. Він різко шарпнувся, затиск трохи послабився — і Джім упав на підлогу.

Він навкарачки рвонувся до вікна. Затиск наздогнав його, та Моллен був уже біля радіатора опалення і встиг обхопити крайню секцію обома руками. Тепер він справді міг опиратись невідомій силі. Знову шарпнувся і здолав ще й зачепився за радіатор спершу одною ногою, потім другою.

Радіатор аж заскрипів, коли та страшна тяга посилилась. Молленові здавалось, ніби його ось-ось розірве у попереку, але він тримався, напруживши кожний м'яз до крайньої межі. І раптом затиск геть пропав, наче його й не було.

Джім гепнувся на підлогу.

Коли він отямився, був уже ясний день, Філліс, закусивши губу, бризкала водою йому в обличчя. Він заморгав, якусь мить не розуміючи, де він є.

— Я ще тут? — прошепотів Джім.

— Ох, нарешті! — зітхнула Філліс. — Що трапилось?.. Ой, любий! Давай виберемося звідси...

— Де твій батько? — Язик погано слухався його, але він звівся на ноги.

— Рибалить. А ти сядь, будь ласка. Я викличу лікаря.

— Ні. Зачекай. — Моллен вийшов у кухню. На холодильнику лежала коробка з кексом. На ній було написано: "Кондитерська Джонсона. Вейнсвілл, Нью-ЙоркК". З великою літерою К в назві Нью-Йорк. Власне, зовсім незначна помилка.

І містер Картер? Невже відповідь саме тут? Моллен піднявся нагору й одягся. Тоді зібгав коробку, засунув її до кишені й бігцем вискочив з хати.

— Не чіпай тут нічого, доки я вернуся! — гукнув він уже знадвору. Філліс простежила, як він сідав у машину і виїхав на вулицю. Затиснувши рукою рота, щоб не закричати, вона поплентала на кухню.

За чверть години Моллен був біля Старої затоки. Залишив машину й побіг до води, гукаючи на все горло:

— Містере Картер! Містере Картер!

Він ішов так берегом і гукав добрячих 15 хвилин, все далі заглиблюючись у густий ліс. Дерева підступали до води так близько, що йому раз у раз доводилося йти бродом — інакше не проберешся. І все одно він чимдалі прискорював ходу, здіймаючи силу бризок, ослизаючись на камінцях.

— Містере Картер!

— Агов! — почувся раптом голос старого. Моллен рушив на звук, угору по розтоці. І скоро побачив містера Картера: той сидів на крутому березі невеличкої заводі, тримаючи в руках довге вудлище. Моллен видерся нагору й сів поруч із ним.

— Обережніше, синку,— промовив містер Картер. — Я дуже радий, що ти послухався моєї поради щодо рибалки.

— Ні, — видихнув Моллен. — Я хотів би, щоб ви мені дещо розповіли.

— З радістю,— відповів старий. — Про що ж ти хочеш дізнатись?

— Рибалка не повинен повністю знериблювати водойму, так?

— Я — не знериблюю. А дехто може.

— А приманка? Чи кожний добрий риболов користується штучною приманкою?

— Я пишаюся своїми мушками,— заявив містер Картер. — Я намагаюсь зробити їх якомога ближчими до натуральних. Ось, наприклад, досконала копія шершня. — Він висмикнув жовту принаду з гачком із свого капелюха. — А ось гарненький москіт.

Раптом у старого рибалки ворухнулась волосінь. Він легенько, але впевнено повів поплавець убік і різко підсік. Тоді впіймав рукою тріпотливу рибку й показав її Молленові.

— Це ще дитина — я її не лишу собі. — Він обережно звільнив гачок з-під тремтячих зябрів і пустив форель у воду.

— От ви пустили її на волю. А як ви гадаєте, вона щось зрозуміла? Чи не розповість вона про все рибам?

— Е, ні,— сказав містер Картер. — Досвід не може їх чогось навчити. В мене вже по два й по три рази клювала одна й та сама рибна малеча. Вони ще повинні добре підрости, поки щось уторопають.

— Розумію. — Моллен поглянув на старого. Містера Картера зовсім не обходив навколишній світ, він лишався байдужий до того жаху, яким сповнився весь Вейнсвілл.

"Рибалки живуть у якомусь відокремленому малому світі", — подумав Моллен.

— Шкода, що тебе не було тут кілька годин тому. Я підчепив розкішний екземпляр, такого, знаєш, дебелого самця, не менше двох фунтів. Я тобі скажу, то була таки заважка битва для такого старого бойового коня, як я. І він таки зірвався з гачка! Та нічого — буде інший... гей, та куди ж ти?

— Додому! — крикнув Моллен, стрибаючи у мілководдя. Він уже знав, що йому кортіло знайти в містері Картері. Аналогію! Тепер вона стала цілком ясна.

Сумирний містер Картер виловлює своїх любих форелей точнісінько так само, як інший, величезний рибалка виловлює своїх...

— Я додому — попередити наступну рибку! — гукнув Моллен через плече і посковзнувся на кам'янистому річковому дні. Аби ж тільки Філліс не чіпала ніяких продуктів! Він витяг з кишені картонку від кексу й зі злістю кинув якнайдалі. Мерзенна приманка!

Тим часом обидва рибалки, кожен у своїй, відповідній сфері, всміхнулися і знову закинули вудки...